Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE POTPREDSJEDNIKA SUDA

14. siječnja 2016.*

„Privremena pravna zaštita – Žalba – Suspenzija izvršenja presude Općeg suda Europske unije – Zahtjev za povjerljivo postupanje s određenim podacima koji su navedeni u odluci Europske komisije kojom se utvrđuje postojanje zabranjenog sporazuma na europskom tržištu stakla namijenjenog motornim vozilima – Odluka Komisije o odbijanju i presuda Općeg suda kojom se odbija tužba za poništenje te odluke – Hitnost – Teška i nepopravljiva šteta – Nepostojanje“

U predmetu C-517/15 P-R,

povodom zahtjeva za suspenziju primjene na temelju članaka 278. i 279. UFEU-a, podnesenog 25. rujna 2015.,

AGC Glass Europe SA, sa sjedištem u Bruxellesu (Belgija),

AGC Automotive Europe SA, sa sjedištem u Fleurusu (Belgija),

AGC Francuska SAS, sa sjedištem u Boussoisu (Francuska),

AGC Flat Glass Italia Srl, sa sjedištem u Cuneu (Italija),

AGC Glass UK Ltd, sa sjedištem u Northamptonu (Ujedinjena Kraljevina),

A**GC Glass Germany GmbH**, sa sjedištem u Wegbergu (Njemačka),

koje zastupaju L. Garzaniti, A. Burckett St Laurent i F. Hoseinian, *avocats*,

žalitelji,

a druga stranka u postupku je:

Europska komisija, koju zastupaju G. Meessen i P. Van Nuffel kao i F. van Schaik, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourgu,

tuženik u prvom stupnju,

POTPREDSJEDNIK SUDA,

saslušavši nezavisnog odvjetnika M. Szpunara,

donosi sljedeće

* Jezik postupka: engleski

Rješenje

1 Svojom žalbom podnesenom 25. rujna 2015. AGC Glass Europe SA, AGC Automotive Europe SA, AGC France SAS, AGC Flat Glass Italia Srl, AGC Glass UK Ltd i AGC Glass Germany GmbH zatražili su od Suda da ukine presudu Općeg suda Europske unije od 15. srpnja 2015., AGC Glass Europe i dr./Komisija (T-465/12, EU:T:2015:505, u daljnjem tekstu: pobijana presuda), kojom je odbijena njihova tužba za poništenje Odluke Komisije C (2012) 5719 *final* od 6. kolovoza 2012. o odbijanju zahtjeva za povjerljivo postupanje koji su postavili žalitelji, primjenom članka 8. Odluke 2011/695/EU predsjednika Europske komisije od 13. listopada 2011. o funkciji i opisu posla službenika za usmene rasprave u određenim postupcima tržišnog natjecanja (predmet COMP/39.125 – Automobilsko staklo) (u daljnjem tekstu: sporna odluka).

2 Zasebnim aktom podnesenim tajništvu Suda istog dana, žalitelji su podnijeli ovaj zahtjev za privremenu pravnu zaštitu, na temelju članaka 278. i 279. UFEU-a, s ciljem ishođenja suspenzije izvršenja pobijane presude i primjene sporne odluke.

3 Europska komisija podnijela je svoja pisana očitovanja 23. listopada 2015. Usmena očitovanja žalitelja i Komisije saslušana su 10. prosinca 2015.

Okolnosti spora i pobijana presuda

4 Dana 12. studenoga 2008. Komisija je donijela Odluku C (2008) 6815 *final* o postupku primjene članka [81. UEZ-a] i članka 53. Sporazuma o EGP-u u odnosu na više proizvođača automobilskog stakla, među kojima su i žalitelji (predmet COMP/39.125 – Automobilsko staklo) (u daljnjem tekstu: odluka koja se odnosi na automobilsko staklo).

5 Dopisom od 25. ožujka 2009. Glavna uprava (GU) Komisije za tržišno natjecanje obavijestila je žalitelje, među ostalim, o svojoj namjeri objavljivanja, u skladu s člankom 30. Uredbe Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima [81. UEZ-a] i [82. UEZ-a] (SL 2003., L 1, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165.), verzije odluke koja se odnosi na automobilsko staklo u kojoj su uklonjeni povjerljivi podaci, na svojoj internetskoj stranici, na jezicima koji su vjerodostojni u ovom slučaju, odnosno engleskom, francuskom i nizozemskom jeziku. Usto je GU za tržišno natjecanje pozvao žalitelje da upute na moguće podatke koji su povjerljivi ili koji čine poslovnu tajnu te da obrazlože svoju ocjenu u vezi s tim.

6 Nastavno na razmjenu dopisa s tužiteljima, GU za tržišno natjecanje donio je u prosincu 2011. verziju odluke koja se odnosi na automobilsko staklo u kojoj su uklonjeni povjerljivi podaci, s ciljem objavljivanja na Komisijinoj internetskoj stranici. Iz te razmjene dopisa proizlazi da GU za tržišno natjecanje nije prihvatio zahtjeve žaliteljâ za prikrivanje podataka iz 246 uvodnih izjava i 122 bilješke odluke koja se odnosi na automobilsko staklo.

7 U skladu s člankom 9. Odluke Komisije 2001/432/EZ, EZUČ od 23. svibnja 2001. o opisu posla službenika za usmene rasprave u određenim postupcima tržišnog natjecanja (SL L 162, str. 21.), tužitelji su se pred službenikom za usmene rasprave usprotivili objavi, s jedne strane, podataka koji sadrže imena klijenata i opis predmetnih proizvoda kao i svih podataka pomoću kojih se klijent može identificirati i, s druge strane, dijela rečenice iz uvodne izjave 726. odluke koja se odnosi na automobilsko staklo.

8 Službenik za usmene rasprave odlučio je o zahtjevu žaliteljâ spornom odlukom.

9 Kao prvo, službenik za usmene rasprave uvodno je naveo da Obavijest Komisije o oslobađanju od kazni i smanjenju kazni u slučajevima kartela (SL 2006., C 298, str. 17.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 62.) kod žaliteljâ ne stvara legitimna očekivanja koja bi sprečavala Komisiju da objavi podatke koji nisu poslovna tajna. Usto, interes žaliteljâ da podaci o njihovu postupanju koji nisu poslovna tajna ne budu objavljeni ne zaslužuje nikakvu posebnu zaštitu. Službenik za usmene rasprave k tomu nije nadležan za odlučivanje o prikladnosti objave podataka koji nisu povjerljivi niti o očekivanjima koja proizlaze iz opće politike Komisije u tom pogledu.

10 Kao drugo, službenik za usmene rasprave odbio je argument prema kojem je Komisija vezana svojom ranijom praksom koja se odnosi na opseg objave. Službenik za usmene rasprave podsjetio je i na to da namjeravana objava ne uključuje izvore izjava kao ni drugih dokumenata predanih u okviru navedene obavijesti, ističući da on nije nadležan odlučiti o opsegu namjeravane objave s obzirom na načelo jednakog postupanja.

11 Točnije, sporna odluka se u bitnome odnosi na razmatranje dvaju argumenata koje su istaknuli žalitelji. Prvi argument, razmotren u uvodnim izjavama 22. do 35. te odluke, odnosi se na povjerljivost predmetnih podataka kao takvih, a drugi argument, razmotren u uvodnim izjavama 36. do 45. navedene odluke, odnosi se na zaštitu identiteta fizičkih osoba.

12 Kad je riječ o prvom argumentu, službenik za usmene rasprave zaključio je, kao prvo, da su podaci koji se odnose na imena stranaka i na opis proizvoda o kojima je riječ, po svojoj prirodi i uzimajući u obzir posebnosti tržišta automobilskog stakla poznati i drugim osobama osim žaliteljâ, kao drugo da su zastarjeli i, kao treće, da se odnose na samu bit povrede te da je njihovo otkrivanje u interesu oštećenih osoba. Usto, s obzirom na to da su žalitelji istaknuli posebne argumente kako bi se utvrdila povjerljivost tih podataka unatoč njihovim općim značajkama poput onih gore opisanih, službenik za usmene rasprave je nakon ispitivanja koje uzima u obzir tri kumulativna uvjeta zaključio da predmetni podaci nisu poslovna tajna.

13 Što se tiče drugog argumenta, službenik za usmene rasprave oslonio se na članak 5. Uredbe (EZ) br. 45/2001 Europskog parlamenta i Vijeća od 18. prosinca 2000. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka u institucijama i tijelima Zajednice i o slobodnom kretanju takvih podataka (SL 2001., L 8, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 34., str. 6.) te je djelomično usvojio zahtjev žaliteljâ.

14 Budući da je člankom 3. sporne odluke u preostalom dijelu zahtjev odbijen, žalitelji su podnijeli tužbu za poništenje te odluke u dijelu u kojem se odbija njihov zahtjev.

15 U okviru prvostupanjskog postupka Komisija je žaliteljima zajamčila da će se suzdržati od primjene sporne odluke do objave pobijane presude, tako da žalitelji nisu smatrali da je potrebno tražiti privremene mjere u tom smislu.

16 Budući da je pobijanom presudom njihova tužba odbijena, žalitelji su podnijeli žalbu navedenu u točki 1. ovog rješenja, u prilog kojoj iznose tri žalbena razloga. Prvi žalbeni razlog temelji se na pogrešci koja se tiče prava, a koju je počinio Opći sud time što je smatrao da je nadležnost službenika za usmene rasprave predviđena člankom 8. Odluke 2011/695/EU predsjednika Europske komisije od 13. listopada 2011. o funkciji i opisu posla službenika za usmene rasprave u određenim postupcima tržišnog natjecanja (SL L 275, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 4., str. 295.), ograničena samo na pitanje predstavljaju li podaci koje Komisija namjerava objaviti profesionalnu tajnu ili su u svakom slučaju povjerljivi. Drugi žalbeni razlog također se temelji na pogrešci koja se tiče prava, a koju je počinio Opći sud time što je zaključio da nisu povrijeđena načela legitimnih očekivanja i jednakog postupanja. Konačno, u svojem trećem žalbenom razlogu žalitelji smatraju da se Opći sud udaljio od sudske prakse a da nije pružio dostatno obrazloženje.

17 Nakon što je Opći sud odbio tužbu, Komisija je izrazila namjeru da primijeni spornu odluku, ovaj put bez čekanja objave presude Suda o žalbi koju su žalitelji podnijeli protiv pobijane presude. U tim okolnostima potonji su podnijeli ovaj zahtjev za privremenu pravnu zaštitu.

Zahtjevi stranaka

18 Tužitelji od Suda zahtijevaju da:

— naloži suspenziju izvršenja izreke pobijane presude i primjene članka 3. sporne odluke dok ne odluči o žalbi;

— odredi svaku mjeru koju smatra pravednom i prikladnom u ovim okolnostima i

— naloži tuženiku snošenje troškova postupka.

19 Komisija zahtijeva da se zahtjev za privremenu pravnu zaštitu odbije i da se žaliteljima naloži snošenje troškova.

O zahtjevu za privremenu pravnu zaštitu

20 Valja upozoriti da sukladno članku 60. stavku 1. Statuta Suda Europske unije žalba protiv presude Općeg suda načelno nema suspenzivni učinak. Međutim, primjenom članka 278. UFEU-a Sud može, ako smatra da to okolnosti zahtijevaju, naložiti privremenu suspenziju izvršenja pobijane presude.

21 Članak 160. stavak 3. Poslovnika Suda propisuje da zahtjevi za privremenu pravnu zaštitu trebaju pojasniti „predmet spora, okolnosti zbog kojih postoji hitnost, kao i činjenične i pravne razloge koji na prvi pogled opravdavaju određivanje privremene mjere koja se zahtijeva“. Shodno tomu, sudac koji odlučuje o zahtjevu za privremenu pravnu zaštitu može naložiti suspenziju izvršenja i druge privremene mjere ako se utvrdi da je njihovo određivanje na prvi pogled činjenično i pravno opravdano (*fumus boni juris*) i da je ono hitno, pa se te mjere radi izbjegavanja teške i nepopravljive štete za podnositeljeve interese moraju donijeti i proizvesti učinak prije odluke u glavnom postupku. Ti su uvjeti kumulativni, tako da se zahtjevi za privremene mjere trebaju odbiti onda kada jedan od tih uvjeta nije ispunjen. Sudac postupka privremene pravne zaštite također po potrebi odvaguje uključene interese (rješenje potpredsjednika Suda Komisija/ANKO,C-78/14 P-R, EU:C:2014:93, t. 14. i navedena sudska praksa).

Hitnost zatraženih privremenih mjera

22 Na temelju razmatranja prema kojem su predmetni podaci vrijedni zaštite kao takvi, žalitelji smatraju da, s obzirom na to da je riječ o specifičnim komercijalnim informacijama koje se odnose na podatke poput imena klijenata, opisa predmetnih proizvoda i drugih elemenata koji omogućuju identificiranje određenih klijenata žaliteljâ, naknadno poništenje sporne odluke ne bi popravilo posljedice njihova otkrivanja. Naime, takva bi objava omogućila trećima da pristupe informacijama i koriste ih, osobito tako da iz njih zaključe o drugim komercijalnim podacima, čija anonimnost time više ne bi bila osigurana, poput izračuna cijena, izmjena cijena i drugih financijskih podataka. Slijedom toga, ta objava žaliteljima bi prouzročila dovoljno predvidljivu i vjerojatnu tešku i nepopravljivu štetu.

23 Šteta koju bi pretrpjeli žalitelji nepopravljiva je jer je, kao prvo, činjenica da se podaci daju na znanje određenoj javnosti neposredne i nepovratne naravi, tako da poništenje sporne odluke ne bi moglo popraviti tako prouzročenu štetu. Isto vrijedi za predmetne podatke i zabranu njihova otkrivanja, o kojoj je odlučeno nakon tog otkrivanja. Nadalje, ne bi se mogla brojčano izraziti financijska šteta žalitelja. Naime, kao prvo, iz sudske prakse Suda, a posebice iz rješenja potpredsjednika Suda

Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), proizlazi da se ta šteta može razlikovati i po svojoj prirodi i po svojem opsegu, ovisno o tome jesu li osobe koje saznaju za predmetne podatke klijenti, konkurenti i dobavljači žaliteljâ ili financijski analitičari ili osobe koje pripadaju širokoj javnosti. U tom pogledu žalitelji pojašnjavaju da je nemoguće utvrditi broj i svojstvo svih osoba koje mogu saznati za predmetne podatke i prema tome ocijeniti konkretne negativne posljedice njihove objave. Kao drugo, zbog odluke koja se odnosi na automobilsko staklo žalitelji su već suočeni s određenim brojem zahtjeva za naknadu štete, bilo izravno kao tuženici bilo u okviru solidarne odgovornosti s ostalim adresatima te odluke. U tom kontekstu, objava predmetnih podataka oslabila bi položaj žaliteljâ u tim sudskim postupcima kao i u pregovorima u svrhu eventualnih izvansudskih nagodbi. Naposljetku, žalitelji smatraju da se negativne financijske posljedice povezane s objavom predmetnih podataka ne mogu izračunati u svojem punom opsegu, uzimajući u obzir da se, s obzirom na sve iznose koje će žalitelji dugovati s naslova naknade štete ili izvansudske nagodbe, neće moći izračunati dio koji se isključivo i izravno može pripisati otkrivanju predmetnih podataka.

24 Komisija ponajprije osporava da su ti podaci vrijedni zaštite. Da im se to obilježje prizna, to bi bilo isključivo na kraju postupka u meritumu, u situaciji u kojoj bi se drugi žalbeni razlog smatrao osnovanim.

25 Što se tiče specifičnih argumenata koje su istaknuli žalitelji, Komisija smatra da se, kao prvo, sadržaj rješenja potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) ne može prenijeti na ovaj slučaj utoliko što, za razliku od predmeta koji je doveo do tog rješenja, u ovom predmetu nije sporno da predmetni podaci ne predstavljaju poslovne tajne ili drugu vrstu povjerljivih podataka. U tom kontekstu, Komisija dodaje da je neosnovan argument prema kojem bi objava predmetnih podataka omogućila trećima da zaključivanjem dođu do drugih komercijalnih podataka, čija anonimnost time više ne bi bila osigurana, poput izračuna cijena, izmjena cijena i drugih financijskih podataka, s obzirom na to da takvim podacima ne bi bila dodijeljena anonimnost jer žalitelji nikad nisu zatražili povjerljivo postupanje s njima. Nadalje, iako priznaju da bi šteta bila financijske naravi, tužitelji ne smatraju niti *a fortiori* ne dokazuju da bi ta šteta mogla dovesti u pitanje njihovo samo postojanje ili znatno umanjiti njihove tržišne udjele, dok takav dokaz zahtijeva sudska praksa Suda kad je riječ o tome da se šteta isključivo financijske naravi smatra nepopravljivom. Drugim riječima, nepovratnost objave ne podrazumijeva da bi šteta navodno prouzročena objavom sama po sebi bila teška i nepopravljiva.

26 Kao drugo, što se tiče korištenja predmetnih podataka u okviru postupaka za naknadu štete podnesenih protiv žaliteljâ, Komisija ističe da, čak i ako su ti podaci stvarno korisni u tim postupcima u prilog tužbi, to ipak ne znači da njihovo otkrivanje može prouzročiti teško i nepopravljivu štetu koja bi se mogla izbjeći suspenzijom primjene sporne odluke. U tom pogledu, Komisija smatra da financijska šteta povezana s odštetom čije bi se plaćanje moglo naložiti žaliteljima nije izravno prouzročena otkrivanjem navedenih podataka, nego sudjelovanjem žaliteljâ u zabranjenom sporazumu čije je postojanje utvrđeno u odluci koja se odnosi na automobilsko staklo. Prema tome, otkrivanje predmetnih podataka samo bi omogućilo osobama koje su pretrpjele štetu zbog tog zabranjenog sporazuma da dobiju odštetu, oslanjajući se na pravo koje im je posebice priznato Ugovorima. Komisija dodaje da, kad je riječ o iznosu odštete koja može biti izravno povezana s otkrivanjem predmetnih podataka, žalitelji nisu u dovoljnoj mjeri dokazali niti da im obveza plaćanja tog iznosa može prouzročiti štetu koja može dovesti u pitanje njihovo postojanje ili znatno smanjiti njihove tržišne udjele niti da je nemoguće utvrditi visinu tog iznosa, iako je ograničen broj osoba koje su pretrpjele štetu zbog postojanja kartela utvrđenog odlukom koja se odnosi na automobilsko staklo.

27 Kako bi se provjerilo jesu li zatražene privremene mjere hitne, potrebno je napomenuti da je svrha postupka privremene pravne zaštite zajamčiti punu djelotvornost buduće konačne odluke, kako bi se izbjegla praznina u sudskoj zaštiti koju jamči Sud. Kako bi se taj cilj postigao, hitnost se mora ocijeniti s obzirom na potrebu privremenog odlučivanja kako bi se izbjegla teška i nepopravljiva šteta stranci koja zahtijeva privremenu zaštitu (rješenje potpredsjednika Suda Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro/Komisija, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, t. 18. i navedena sudska praksa). Na toj je stranci da

podnese dokaz da ne može čekati ishod postupka u meritumu a da pritom ne pretrpi tešku i nepopravljivu štetu (rješenje potpredsjednika Suda Komisija/Rusal Armenal, C-21/14 P-R, EU:C:2014:1749, t. 37. i navedena sudska praksa).

28 U ovom slučaju, žalitelji u biti ističu dvije vrste štete koje će pretrpjeti ako se ne suspendira izvršenje pobijane presude i primjena sporne odluke.

29 Kao prvo, oslanjajući se na rješenje potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), navode da im objava predmetnih podataka može nanijeti štetu zbog same naravi tih podataka.

30 U tom pogledu, valja navesti da, kao što to posebice proizlazi iz točaka 18. i 38. tog rješenja, u sklopu tužbe za poništenje, Pilkington Group Ltd osporavao je ocjenu Komisije prema kojoj podaci čije je otkrivanje bilo predviđeno primjenom članka 30. stavka 1. Uredbe br. 1/2003 nisu predstavljali poslovne tajne, u smislu osobito članka 339. UFEU-a kao i članka 28. stavka 1. i članka 30. stavka 2. te uredbe. Slijedom toga, razmatranja koja je sudac postupka privremene pravne zaštite uzeo u obzir kako bi zaključio da je uvjet hitnosti bio ispunjen u tom slučaju polaze od premise, izričito navedene u točki 47. tog rješenja, prema kojoj su podaci o kojima je bila riječ u tom predmetu bili obuhvaćeni profesionalnom tajnom.

31 Međutim, jasno je da se, kao što to ističe Komisija, okolnosti predmeta u kojem je doneseno to rješenje razlikuju od onih u ovom predmetu.

32 Naime, u ovom predmetu, Opći sud je u točkama 22. do 54. pobijane presude ispitao i odbio šesti tužbeni razlog koji su istaknuli žalitelji u prilog osnovanosti svoje tužbe za poništenje, u okviru kojeg su osporavali ocjenu službenika za usmene rasprave prema kojoj predmetni podaci ne predstavljaju poslovnu tajnu, u smislu članka 30. stavka 2. Uredbe br. 1/2003 i članka 8. stavka 2. Odluke 2011/695.

33 Iz zahtjeva za privremenu pravnu zaštitu proizlazi da žalba žaliteljâ nije bila usmjerena protiv tog dijela pobijane presude, tako da se mora smatrati da je konačno presuđeno da predmetni podaci ne predstavljaju poslovnu tajnu. Slijedi da analiza hitnosti u ovom predmetu mora polaziti od premise, suprotne onoj koju je imao sudac postupka privremene pravne zaštite u rješenju potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), prema kojoj predmetni podaci ne mogu biti obuhvaćeni profesionalnom tajnom.

34 Osim toga, činjenica da bi objava predmetnih podataka mogla povrijediti načela zaštite legitimnih očekivanja i jednakog postupanja, kao što to tvrde žalitelji u svojem drugom žalbenom razlogu, ne može sama po sebi biti dovoljna da bi se zaključilo da se ti podaci moraju smatrati obuhvaćenima profesionalnom tajnom i da bi zbog toga njihovo otkrivanje žaliteljima prouzročilo tešku i nepopravljivu štetu. Takva okolnost, ako bi se utvrdila, u najboljem bi slučaju bila osnova za obvezu Komisije da ne otkrije navedene podatke, kao što to uostalom priznaje ta institucija.

35 Istina je da je, kao što to smatraju žalitelji, objava podataka poput onih u pitanju nepovratne naravi, utoliko što poništenje sporne odluke ne može poništiti učinke njihova otkrivanja, s obzirom na to da osobe koje ih pročitaju neposredno i nepovratno dobivaju saznanja o njima. Osim toga, Komisija nije niti pojasnila zašto razlozi koji su je doveli do toga da suspendira otkrivanje predmetnih podataka u očekivanju objave pobijane presude, što se dogodilo na kraju postupka koji je trajao približno 25 mjeseci, ne bi također bili relevantni da je potaknu da suspendira otkrivanje predmetnih podataka u očekivanju objave presude Suda u kojoj se u meritumu odlučuje o žalbi žalitelja.

36 Međutim, kako bi se zadovoljili uvjeti predviđeni za određivanje privremenih mjera i, točnije, onaj koji se odnosi na hitnost, k tomu je potrebno da nepovratna narav otkrivanja navedenih podataka može prouzročiti tešku i nepopravljivu štetu žaliteljima.

37 Valja podsjetiti u tom pogledu da, iako za utvrđivanje postojanja takve štete nije potrebno zahtijevati da se nastanak štete utvrdi s apsolutnom sigurnošću te je dovoljno da je šteta predvidljiva s dostatnim stupnjem vjerojatnosti, ipak je stranka koja zahtijeva privremenu mjeru i dalje dužna dokazati činjenice koje bi trebale biti temelj za vjerojatnost nastanka takve teške i nepopravljive štete (rješenja predsjednika Suda HFB i dr./Komisija, C-335/99 P(R), EU:C:1999:608. t. 67. i potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, t. 37.).

38 U ovom slučaju, žalitelji su se ograničili na tvrdnju da, s obzirom na to da predmetni podaci predstavljaju specifične komercijalne informacije koje se odnose na podatke poput imena klijenata, opisa predmetnih proizvoda i drugih elemenata koji omogućuju identificiranje određenih klijenata žaliteljâ, otkrivanje tih podataka može im kao takvo prouzročiti štetu time što trećima omogućuje da pristupe informacijama i koriste ih, osobito tako da iz njih zaključe o drugim komercijalnim podacima, čija anonimnost time više ne bi bila osigurana, poput izračuna cijena, izmjena cijena i drugih financijskih podataka.

39 U tom pogledu najprije valja navesti da žalitelji nisu pružili nikakav dokaz koji bi mogao pokazati da bi otkrivanje predmetnih podataka moglo trećima omogućiti da zaključivanjem dođu do tih drugih komercijalnih podataka, tako da bi ti podaci morali ostati povjerljivi.

40 Nadalje, istina je da je bilo presuđivano da otkrivanje poslovnih tajni može prouzročiti štetu koja se sastoji u tome da, jednom kad su povjerljivi podaci objavljeni, naknadno poništenje sporne odluke zbog povrede članka 399. UFEU-a i temeljnog prava na zaštitu profesionalne tajne ne bi moglo poništiti učinke koji proizlaze iz objave tih podataka. Naime, klijenti, konkurenti i dobavljači poduzetnika u pitanju kao i financijski analitičari i široka javnost mogli bi pristupiti predmetnim podacima i slobodno ih koristiti, što bi prouzročilo tešku i nepopravljivu štetu navedenom poduzetniku (vidjeti u tom smislu rješenje potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, t. 46. do 48.).

41 Međutim, isto ne može vrijediti za otkrivanje podataka koji se ne mogu smatrati obuhvaćenima profesionalnom tajnom.

42 Kao što to proizlazi iz točke 33. ovog rješenja, Opći sud je u točkama 36. do 40. pobijane presude utvrdio, a da to žalitelji nisu doveli u pitanje u okviru svoje žalbe, s jedne strane, da su predmetni podaci, a osobito oni koji se odnose na identitet klijenata već bili poznati neograničenom broju osoba, posebice uzimajući u obzir stupanj transparentnosti koji je u tom pogledu svojstven tržištu automobilskog stakla i, s druge strane, da su te informacije zbog toga što datiraju unatrag pet godina ili više od sporne objave zastarjele, u smislu sudske prakse Općeg suda.

43 Shodno tomu, žalitelji ne mogu dokazati da im, unatoč činjenici što predmetni podaci nisu ili nisu više obuhvaćeni profesionalnom tajnom, njihovo otkrivanje može prouzročiti štetu zbog same naravi tih podataka.

44 Što se tiče druge vrste štete koju ističu žalitelji, oni tvrde da bi otkrivanje predmetnih podataka oslabilo njihov položaj, s jedne strane, u sudskih postupcima u tijeku čiji su predmet zahtjevi za naknadu štete u kojima sudjeluju, bilo izravno bilo u okviru svoje solidarne odgovornosti s drugim adresatima odluke koja se odnosi na automobilsko staklo i, s druge strane, u pregovorima u svrhu eventualnih izvansudskih nagodbi.

45 U tom pogledu valja podsjetiti da, kao što je Komisija istaknula u svojim pisanim očitovanjima, sukladno ustaljenoj sudskoj praksi Suda, u slučaju zahtjeva za suspenziju primjene akta Unije određivanje tražene privremene mjere opravdano je samo ako akt o kojem je riječ predstavlja odlučujući uzrok teške i nepopravljive štete (rješenja predsjednika Suda Akhras/Vijeće, C-110/12 P(R), EU:C:2012:507, t. 44. i Hassan/Vijeće, C-168/12 P(R), EU:C:2012:674, t. 28. kao i potpredsjednika Suda EDF/Komisija, C-551/12 P(R), EU:C:2013:157, t. 41.).

46 Obveza popravljanja štete koju je prouzročio poduzetnik time što je povrijedio pravila tržišnog natjecanja u pravu Unije potpada pod građanskopravnu odgovornost tog poduzetnika. Shodno tomu, odlučujući uzrok štete navodno povezane s postupcima za naknadu štete i pregovorima u svrhu izvansudskih nagodbi nije otkrivanje predmetnih podataka od strane Komisije, nego povreda prava tržišnog natjecanja koju su počinili žalitelji, kao što je utvrđena odlukom koja se odnosi na automobilsko staklo.

47 Uistinu, kao opće pravilo, u sudskim postupcima čiji su predmet zahtjevi za odštetu zbog povrede prava tržišnog natjecanja, teret dokazivanja jest na podnositelju zahtjeva koji tvrdi da je pretrpio štetu zbog povrede. U tom pogledu, iz Komisijinih pisanih očitovanja izričito proizlazi da predmetni podaci ustvari mogu olakšati pribavljanje dokaza podnositeljima zahtjeva za naknadu štete protiv žaliteljâ, u mjeri u kojoj ti podaci navedenim podnositeljima pružaju dokaze koji im inače ne bi bili dostupni.

48 Međutim, iako nacionalno postupovno pravo ne bi obvezalo tuženika u okviru postupka za naknadu štete da podnese dokaze kojima se utvrđuje njegova vlastita odgovornost, takva pravna okolnost ipak ne bi zabranila Komisiji da otkrije podatke samo zato što bi oni mogli služiti kao dokazi i slijedom toga oslabiti položaj tuženika.

49 Naime, to bi značilo zahtijevati od Komisije da održi podatke povjerljivima isključivo u cilju zaštite interesa adresata odluke kojom se utvrđuje povreda pravnih pravila tržišnog natjecanja Unije koji se sastoji u tome da predmetni dokazi budu nedostupni podnositeljima zahtjeva za odštetu.

50 Uz potpuno priznavanje važnosti tog interesa, osobito u mjeri u kojoj je obuhvaćen pravima obrane u toj vrsti postupaka, činjenica je ipak da, s jedne strane, nijedno pravilo prava Unije ne zahtijeva od Komisije da štiti takav interes namećući joj da očuva povjerljivost podataka, poput onih predmetnih, suprotno obvezi transparentnosti propisanoj člankom 15. UEU-a, i točnije u ovom predmetu člankom 30. Uredbe br. 1/2003. S druge strane, članak 5. stavak 5. Direktive 2014/104/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. studenoga 2014. o određenim pravilima kojima se uređuju postupci za naknadu štete prema nacionalnom pravu za kršenje odredaba prava tržišnog natjecanja država članica i Europske unije (SL L 349, str. 1.) izričito propisuje da interes poduzetnika da izbjegnu postupke za naknadu štete zbog kršenja prava tržišnog natjecanja ne predstavlja interes koji opravdava zaštitu.

51 Osim toga, čak pod pretpostavkom da se otkrivanje predmetnih podataka može smatrati odlučujućim uzrokom štete za žalitelje i da je interes u pitanju vrijedan zaštite kao takav, valja podsjetiti da se, kao što to proizlazi iz točke 27. ovog rješenja, hitnost mora ocijeniti s obzirom na potrebu privremenog odlučivanja kako bi se izbjegla teška i nepopravljiva šteta stranci koja zahtijeva privremenu zaštitu.

52 U tom pogledu, s jedne strane valja navesti da je, kao što to sami žalitelji priznaju, ta šteta financijske naravi.

53 Međutim, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, financijska se šteta ne može, osim u iznimnim okolnostima, smatrati nepopravljivom, s obzirom na to da je novčanom naknadom u pravilu moguće ponovno uspostaviti stanje u kojem se oštećena osoba nalazila prije nastanka štete. Takva šteta bi se mogla među ostalim nadoknaditi u okviru tužbe za naknadu štete podnesene na temelju članaka 268. i 349. UFEU-a (rješenje potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P-R, EU:C:2013:558, t. 50. i navedena sudska praksa).

54 Međutim, šteta financijske naravi smatra se nepopravljivom ako se šteta, čak i kad nastane, ne može brojčano izraziti (rješenje potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, t. 52. i navedena sudska praksa).

55 U ovom slučaju, žalitelji ističu da se predmetna šteta ne može brojčano izraziti u okviru moguće tužbe za naknadu štete usmjerene protiv Europske unije ako se njihova žalba prihvati, uzimajući u obzir to da se, s obzirom na sve iznose koje će žalitelji dugovati s naslova naknade štete ili izvansudske nagodbe, neće moći izračunati dio koji se isključivo i izravno može pripisati otkrivanju predmetnih podataka.

56 Valja podsjetiti u tom pogledu da je već presuđivano da se nesigurnost vezana uz popravljanje štete novčane naravi u okviru moguće tužbe za naknadu štete ne može sama po sebi smatrati okolnošću kojom se može utvrditi nepopravljivost takve štete. Naime, u stadiju privremene pravne zaštite mogućnost naknadnog ishođenja popravljanja štete novčane naravi u okviru moguće tužbe za naknadu štete, koja se može podnijeti slijedom poništenja pobijanog akta, nužno je nesigurna. Svrha postupka privremene pravne zaštite nije zamijeniti takvu tužbu za naknadu štete kako bi se uklonila ta nesigurnost jer je njegova svrha jedino zajamčiti punu učinkovitost konačne odluke koju tek treba donijeti u postupku u meritumu uz koji je privremena pravna zaštita vezana, odnosno u ovom slučaju u postupku za poništenje (rješenja predsjednika Suda Alcoa Trasformazioni/Komisija, C-446/10 P(R), EU:C:2011:829, t. 55. do 57. i potpredsjednika Suda Komisija/Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, t. 53.).

57 Posljedično, argumenti žalitelja kojima je cilj dokazati da bi im otkrivanje predmetnih podataka prouzročilo nepopravljivu štetu ne mogu se prihvatiti.

58 S druge strane, neosporno je da niti u svojem zahtjevu za privremenu pravnu zaštitu niti u svojim usmenim očitovanjima žalitelji nisu pružili dokaze kojima bi se mogla utvrditi teška šteta za koju tvrde da postoji.

59 Posebice, s obzirom na to da se, kao što to proizlazi iz točke 46. ovog rješenja, ta navodna šteta ustvari može odnositi samo na štetu prouzročenu povredom prava tržišnog natjecanja Unije utvrđenom u odluci koja se odnosi na automobilsko staklo, bilo bi na žaliteljima, za potrebe ovog postupka, ako već ne izračunaju precizno dio štete koja im je stavljena na teret ili koja će im se staviti na teret otkrivanjem predmetnih podataka, onda barem da pruže informacije komercijalne i financijske naravi koje imaju u svojem posjedu a koje bi omogućile Sudu da, osobito s obzirom na promet povezan s prodajom proizvoda koji su predmet povrede u pitanju i troškove njihove proizvodnje, ocijeni vjerojatni opseg njihove obveze naknade štete kao i njezine relativne visine u odnosu na financijsku sposobnost grupacije kojoj pripadaju. Slijedom upita suca postupka privremene pravne zaštite tijekom rasprave od 10. prosinca 2015., žalitelji su se ograničili na ponavljanje svoje argumentacije prema kojoj nisu u mogućnosti utvrditi taj dio naknade štete a da pritom nisu objasnili razloge na temelju kojih ne bi bilo moguće izraditi predviđanja, makar približna, koja se odnose na financijski utjecaj koji uključuje povreda prava tržišnog natjecanja Unije pripisiva žaliteljima, primjerice na temelju već podnesenih zahtjeva za naknadu štete.

60 Iz svih prethodnih razmatranja proizlazi da žalitelji nisu podnijeli dokaz da im izvršenje pobijane presude i primjena sporne odluke mogu prouzročiti tešku i nepopravljivu štetu. Iz navedenog slijedi da uvjet koji se odnosi na hitnost nije ispunjen, tako da predmetni zahtjev za privremenu pravnu zaštitu treba odbiti, bez potrebe ispitivanja uvjeta vezanog uz postojanje *fumus boni juris* i vaganja postojećih interesa.

Slijedom navedenoga, potpredsjednik Suda rješava:

1. Odbija se zahtjev za privremenu pravnu zaštitu.

2. O troškovima će se odlučiti naknadno.

Potpisi